

Голова дорпрофсожу Андрій СЕНИШИН: “Держава в особі чиновників чинить із нами дуже непорядно...”

– Андрію Андрійовичу, днями у Києві відбулася конференція працівників профспілки залізничників і транспортних будівельників. Які питання розглядалися на конференції?

– Конференція заслухала звіт Ради профспілки за 2007-2008 роки. Але цього разу найбільше нам боліла байдужість з боку держави. Чи не найяскравіше цю байдужість можна проілюструвати на прикладах поведінки, які періодично стаються у Західному регіоні України. У 1998 та 2001 роках ми мали повені на Закарпатті. І нам держава казала: „Побудуйте будинки для потерпілих і ми вам компенсуємо витрати”. Але... Далі нагадаю вам Алчевськ, де ми власними силами, технікою та запчастинами виконали величезний фронт відновлювальних робіт. Але і за цю роботу нам нічого не компенсовано донині. Минулого року на теренах залізниці сталася повінь, були зруйновані колійне полотно, штучні споруди, потерпіли люди і їхнє житло. І знову держава звернулася до залізничників, що треба зробити все, аби налагодити рух поїздів, заспокоїти людей. Ми й цього разу зробили все, ми зробили навіть більше ніж нас просили. Було витрачено мільйони гривень на ліквідацію наслідків повені, крім цього, була надана допомога потерпілим. Під час боротьби з наслідками повені з нами були солідарні всі залізниці України,

які перерахували на допомогу людям значні кошти. Ми все розподілили й відзвітувалися за використання коштів, переказаних на допомогу. А держава знову забула про свої обіцянки й нічого нам не компенсувала. Але, якщо залізниці, як державній установі не було компенсовано жодної гривні, то приватним комерційним структурам держава в повному обсязі компенсувала всі витрати. Якщо

держава так ставиться до залізничної галузі, то чи може вона розраховувати на повагу та розуміння з боку залізничників?

І все-таки ми поважаємо чинне законодавство і разом з ним державу, бо щороку справно платимо податки.

– І це величезні суми...

– Так. Минулого року до усіх бюджетів і фондів переказано 1,3 мільярди гривень

податків. Ми сьогодні платимо податки сільським органам самоврядування за землю. Ми виконуємо всі свої зобов'язання, а от держава, із свого боку не виконує нічого. І, нарешті, маємо ще один дуже тривожний прецедент: держава в особі найвищого законодавчого органу посягнула на те, що ми сьогодні заробляємо. Маю на увазі сумнозвісну Постанову Верховної Ради України “Про заходи щодо упорядкування окремих видатків Державного бюджету України”, якою пропонується скоротити наполовину фонд зарплати підприємств-монополістів. Нас позбавляють права чесно розподілити між десятками тисяч наших працівників усе, що ми заробили своєю працею. Ми не можемо сьогодні забути про пенсіонерів, до яких державі байдуже. Увесь наш соціальний захист згруповано й включено в колективний договір, який коштує сьогодні 2,860 млрд. грн. разом із фондом оплати праці. І це ті кошти, які ми заробляємо своїми руками, своїми мозолями й своєю головою. Цією безглуздою постановою кожного залізничника прирівняли до чиновника-держслужбовця, який з державного бюджету одержує зарплату в десятки тисяч гривень.

У вересні 2008 року середня заробітна плата в нас становила 2640 грн, а сьогодні середня зарплата 1840 грн. Ось як ми “впали” у заробітній платні, а наскільки за цей час виросли ціни? Всі галузі давно приватизувалися та ще й одержують допомоги, а ми - державна структура – і держава нас тільки “доїть”. Ще один приклад. Вартість електроенергії за цей час виросла на 36%. Металурги одразу ж підняли крик, що не можуть далі працювати – їм дають пільговий кредит, встановлюють пільгові тарифи. Але ж це – комерційні підприємства, власниками яких є мільярди... Терпець уривається.

– Ну а який вихід із такої складної ситуації?

– Зваживши усе, конференція в Києві прийняла рішення, що ми ідемо пікетувати Кабмін і Верховну Раду, а далі, якщо нічого не зміниться, ідемо на трудовий конфлікт. Ми все продумаємо й передбачимо. Заздалегідь попередимо про це усіх, як це робиться у цивілізованому світі. Ми все зробимо для того, щоб держава зрозуміла нашу позицію і сіла з нами за стіл переговорів. Наші вимоги будуть прості й чітко обґрунтовані.

“Ми повинні бути готові відстояти наші конституційні права”

16 березня голова дорожнього комітету профспілки Андрій Сенишин провів селекторну нараду з профактивом залізниці. На порядок денний були винесені питання, які, можливо, ще жодного разу не розглядалися галузеву профспілкою в новітній історії України.

– 12 березня у Києві відбулася звітно-виборна конференція профспілок, де було обговорено основні питання, що стоять сьогодні перед залізничниками, – такими словами розпочав селекторну нараду голова дорожнього комітету профспілки Андрій Сенишин. – Перше питання – заробітна плата. Адміністрація та дорпрофсож постійно тримають його під контролем і з 16 березня на Львівській залізниці розпочалася виплата частини заробітної плати за лютий. Наведу кілька цифр: сьогодні на Донецькій залізниці за добу навантажують 346 тис. тонн, на Львівській – 35 тис. тонн, тобто у десять разів менше. На Донецькій залізниці працює 64 тис. осіб, на Львівській – майже 60 тисяч. Середня заробітна плата у лютому на Львівській залізниці становила 1840 грн, а у донецчан – 2240 грн. Рішенням начальника залізниці за погодження дорпрофсожу працівникам всіх ремонтних цехів з березня піднято премії до 20%, решті заліз-

ничників – на 10%. У березні ми продовжуємо працювати без п'ятниць, оскільки поки що нема необхідних обсягів роботи.

Сьогодні чиновники, які, як їм здається, діють від імені держави, щодо залізничної галузі чинять винятково несправедливо і непорядно. Нещодавно Верховна Рада України прийняла Постанову “Про заходи щодо упорядкування окремих видатків Державного бюджету України”. За цією звичайною діловою назвою ховається найбільший підступ проти залізничної галузі. У передостанньому абзаці цього документа записано: “Прийняти рішення щодо зменшення удвічі фонду оплати праці державних підприємств-монополістів відповідно до переліку, встановленого Кабінетом Міністрів України”. Ми неодноразово зверталися до Кабміну, але нам не надають цього переліку. Нема його і в Мінтрансзв'язку. 12 березня на нашій конференції в Києві по цьому питанню відбувся дуже серйозний діалог. І ми дійшли висновку, якщо до 17 березня становище суттєво не зміниться, ми будемо пікетувати Кабмін і Верховну Раду.

Сьогодні не можна остаточно сказати, що пікетування почнеться 17 березня, але ми повинні бути готові до цієї акції. Кожна делегація повинна мати тематичні плакати, нашу заліз-

ничну атрибутику, пов'язану з проведенням пікетування. Вимоги наші будуть прості, чіткі і зрозумілі.

Є ще один привід для серйозної стурбованості. З'явився ще один документ, який загрожуватиме нормальному функціонуванню нашого трудового колективу. Коротко про передісторію появи цього документа. Фінансовий план залізниці на 2009 рік не затверджено. План погоджено в Мінтрансзв'язку, а от Міністерство фінансів та Міністерство економіки висловило до нашого фінансового плану дуже серйозні застереження. У своєму листі заступник міністра фінансів Микола Полудьонний, “рекомендує” переглянути галузеву угоду, колективні договори й викреслити з них усі наші соціальні витрати. Із цього можна зробити єдиний висновок – люди в уряді абсолютно не розуміють, що собою являє наша галузь. Чиновники з Кабміну прирівняли нас до високооплачуваних держслужбовців, які одержують заробітну плату з державного бюджету. Але ж ми не маємо ніякого відношення до цієї категорії. Ми прості робітники, самостійно заробляємо на себе, справно платимо податки державі й маємо повне право колективно розпоряджатися нашим прибутком.

Пікетування – це перший етап повернення

уваги держави до наших вимог. На конференції йшла мова про те, що якщо не допоможе пікетування, нам доведеться страйкувати. Отже і до страйку треба бути готовими. До цього заходу треба готуватися серйозно. Цим займеться оргвідділ дорпрофсожу та голови профкомів. Зараз поки рано говорити про деталі. Ми повинні все узгодити й чітко вирішити – хто й скільки буде страйкувати. Це буде попереджувальний страйк.

Повертаючись до питання підготовки пікетування, хочу зазначити, що в разі прийняття такого рішення, зі Львівської залізниці повинні поїхати до Києва 300-350 осіб. Усе буде відбуватися організовано в законних рамках. Тому звертаюся до профспілкових лідерів: “Ваше завдання – підготувати до цього себе й трудові колективи. Кожен трудовий колектив повинен прийняти відповідні рішення на засіданні профкому, на зустрічі з людьми, на конференції, на зборах. Такі рішення обов'язково повинні бути. Без них акція протесту не матиме законного підґрунтя”. Таким чином, ми входимо у трудовий спір і сідаємо за стіл переговорів з представниками уповноважених державних установ. Другий варіант – це страйк. На жаль, настали такі часи, коли нема іншого способу відстояти наші законні конституційні права.

Записав Олександр ГЕРШУНЕНКО